

Arrest

nr. 247 805 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 oktober 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 februari 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 10 april 2019 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 28-jarige Venezolaans en Colombiaans staatsburger, geboren in Valera, gelegen in de deelstaat Trujillo. U groeide op in Nueva Bolivia, deelstaat Merida. Daarna woonde u in de gemeentes Naguanagua, San Diego en Valencia, allemaal gelegen in de staat Carabobo. U heeft geen contact met uw Colombiaanse vader. Uw moeder woont in Nueva Bolivia, deelstaat Merida. Uw tweelingbroer H.(...) J.(...) R.(...) A.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) verblijft net als u in België. U heeft een zus en een halfzus, die illegaal in Colombia wonen. U studeerde af als leerkracht wiskunde. U werkte voorts vijf jaar als leerkracht in de stad Valencia en daarna bijna anderhalf jaar als supervisor bij de Venezolaanse private bank Bancaribe.

U geeft aan dat u tussen 2014 en 2017 deelnam aan protestmarsen tegen de Venezolaanse regering. Met name in 2014, 2015 en 2017 was u erg actief – initieel bij marsen van Primero Justicia, in 2017 bij marsen van Voluntad Popular. U bent geen lid van een politieke partij of vereniging.

Voorts nam u op 18 februari 2014 video's van een manifestatie met uw mobiele telefoon wanneer de Venezolaanse Nationale Garde u wilde oppakken. Zij gooiden uw gsm kapot en probeerden u mee te nemen. U en mededemonstranten verzette(n) zich hier succesvol tegen. In de gemeentelijke krant van Carabobo verschenen er enkele foto's van de manifestatie, het incident en van u.

Daarnaast werd uw broer H.(...) in september 2014 door een paar motorrijders tegengehouden. Ze veronderstelden dat hij u was, stelden dat ze alles over hem (u) wisten en probeerden hem op hun motorfiets te krijgen. Door het tumult dat ontstond vertrokken de motorrijders. H.(...) vertelde u over deze gebeurtenis en jullie besloten te verhuizen en minder actief te zijn in de anti-overheidsmarsen.

In maart 2015 werd u door de Nationale Garde aangehouden op uw werk. Er werden vingerafdrukken en foto's van u genomen en u werd verplicht om een document te ondertekenen waarin u van vijftien zaken werd beschuldigd, waaronder verstoring van de openbare orde en deelname aan protestmarsen. Na uw vrijlating besloot u niet meer bij protestmarsen aanwezig te zijn, maar bleef u wel actief op Twitter. Later verwijderde u ook uw Twitteraccount.

Voorts werd uw broer H.(...) bij het verlaten van een holebi-discotheek in Valencia in oktober 2016 in elkaar geslagen. Na dit incident vertrok hij op 7 december 2016 uit Venezuela.

U bleef initieel wonen en werken in Valencia, maar omwille van de angst dat u iets zou kunnen overkomen en door problemen op uw werk besloot u ontslag te nemen en terug te keren naar uw familie in Nueva Bolivia, deelstaat Merida. Aldaar kon u in 2017 als vervanger aan de slag op een school, maar omwille van de op handen zijnde nationalisering van deze school besloot u ontslag te nemen.

Nog volgens uw verklaringen nam u in 2017 opnieuw actief deel aan anti-overheidsmanifestaties. In december 2017 of januari 2018 werden er posters op de muren tegenover uw moeders woonst geplakt, waarin werd gesteld dat de opposanten moesten vertrekken. Hierop besloten u en uw moeder bij uw grootmoeder in te trekken, eveneens in Nueva Bolivia. Vanuit de woning van uw grootmoeder besloot u dat de situatie voor u onhoudbaar werd en dat u moest vertrekken uit Venezuela. Met de financiële hulp van uw broer H.(...) besloot u te vertrekken uit Venezuela. Op 5 februari 2018 verliet u legaal, met eigen paspoort, Venezuela. U reisde over land naar Colombia, waar u zo'n zes maanden bij verre nichten woonde waarna u zo'n maand op straat verbleef.

In Colombia bleek dat uw vader de Colombiaanse nationaliteit had, waarop u besloot op basis van zijn nationaliteit zelf een Colombiaans paspoort aan te vragen, hetgeen u gelukt is.

Ondanks uw Colombiaanse nationaliteit slaagde u er niet in om er een stabiele job te vinden. Daarnaast vernam u dat een zoon van een vriendin van uw moeder werd vermoord in de hoofdstad Bogota. Ook wilde u graag bij uw tweelingbroer H.(...) zijn. Na overleg met H.(...) en diens vriend besloten zij voor u een vliegticket naar Europa voor u te kopen. U keerde vervolgens op 1 oktober 2018 legaal, met uw eigen, Venezolaanse paspoort, over land terug naar Venezuela. U bleef tweeënehalve week in Merida, waarna u via Valencia naar de internationale luchthaven in Caracas vertrok. U reisde vervolgens op 17 oktober 2018 legaal, met uw eigen Venezolaanse paspoort, van Venezuela naar Spanje. U reisde direct door naar België en kwam op 19 oktober 2018 aan in België. U diende op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u problemen te worden opgepakt of te worden gedood door de Nationale Garde.

In Colombia vreest u voorts de discriminatie jegens Venezolanen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw identiteitskaart (cedula); en vier foto's van de Flickr-pagina van Diario El Caraboboño.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u reeds op 5 februari 2018 op legale wijze en met uw eigen paspoort van Venezuela naar Colombia. Nadat u zo'n zes maanden in Colombia doorbracht, keerde u op 1 oktober 2018 vrijwillig terug naar Venezuela op legale wijze en met uw eigen, Venezolaanse paspoort. U verbleef tweeëneenhalve week in Venezuela alvorens u via Caracas, opnieuw op legale wijze en met uw eigen paspoort, naar Spanje en vervolgens naar België reisde. Dat u telkens zonder ernstige, persoonlijke problemen (cf. infra), met uw eigen paspoort en op legale wijze kon reizen tussen Venezuela en Colombia wijst niet op een vrees voor vervolging of op een risico op ernstige schade. Ook het gegeven dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u zegt zwaarwichtige problemen te vrezen, is niet in overeenstemming te brengen met een nood aan internationale bescherming.

Daarnaast kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw deelname aan anti-overheidsmanifestaties en uw sympathie voor oppositiepartijen Primero Justicia en Voluntad Popular geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient er op uw beperkte profiel te worden gewezen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in 2014-2015 en 2017 deelnam aan anti-overheidsmanifestaties van *Primero Justicia* en *Voluntad Popular* en dat u bij een vriendin thuis pancarten maakte (CGVS, pp. 12, 13, 14). U stelt dat u tussen 2014 en 2015 deelnam aan zo'n tien tot vijftien manifestaties (CGVS, p. 13). In 2016 was u naar eigen zeggen waarschijnlijk op geen enkele manifestatie aanwezig. Wel maakte u in groepsverband met uw collega's pancarten (CGVS, p. 13). U legt uit dat u in deze periode veel werkte, als leerkracht en bij een bank. Daarnaast gaf u in de weekenden catechese-lessen (CGVS, p. 14). In 2017 ging u slechts twee, maximaal drie keer naar een manifestatie. U geeft aan dat u in 2017 minder aanwezig was omdat u bang was om gearresteerd of ontvoerd te worden (CGVS, pp. 7, 13). U legt uit dat u in die periode af en toe meegang wanneer uw vrienden u meevroegen, maar dat u niet lang bleef en dat u eerder symbolisch aanwezig wilde zijn (CGVS, pp. 13-14). Dat u in 2014 en 2015 bij zo'n tien tot vijftien marsen aanwezig was, maar in 2016 en 2017 niet of nauwelijks bij een mars te vinden was, bevestigt uw beperkte politieke profiel en activiteiten. Uit niets blijkt bovendien dat u in deze activiteiten ooit een organiserende rol op u nam. U was voorts nooit lid van een politieke partij of beweging (CGVS, p. 11). Louter uw aanwezigheid op marsen en het maken van pancarten met anti-regimeleuzen volstaat echter niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Behalve het incident op 18 februari 2014 (cf. infra) kende u tussen 2014 en 2017 verder nooit een probleem tijdens een manifestatie en stelt u dat u altijd voorzichtig was (CGVS, pp. 14, 15, 16). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw deelname aan anti-overheidsmanifestaties.

Wat betreft de problemen die uw tweelingbroer H.(...) in september 2014 (met twee motorrijders) en in oktober 2016 (bij het verlaten van een discotheek) kende, dient voorts te worden aangestipt dat het incidenten van uw broer betreffen. Hoewel H.(...) en uzelf tweelingbroers zijn, dient elk verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld op individuele basis. Het louter verwijzen naar de problemen van uw tweelingbroer volstaat dus niet om uwentwege een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident op 18 februari 2014, wanneer de Nationale Garde u trachtte te arresteren terwijl u video's van de manifestatie en van de aanhoudingen van manifestanten maakte met uw mobiele telefoon die de gardisten vervolgens kapot maakten (CGVS, pp. 9, 15-16), dient te worden opgemerkt u

niet aannemelijk maakt dat de Nationale Garde net u viseerden en niet simpelweg elke manifestant die beeldmateriaal wilde maken. Bovendien had u na deze gebeurtenis een jaar lang geen enkel probleem in Venezuela (CGVS, p. 9) en ook het incident dat uw broer H.(...) meemaakte met motorrijders gebeurde pas meer dan een half jaar later (CGVS, p. 9), wat er eens te meer op wijst dat u niet specifiek in het vizier van de Venezolaanse overheid was gekomen.

U legt vier foto's neer van de Flickr-pagina van de gemeentelijke krant van Carabobo. Op deze foto's bent u samen met andere demonstranten te zien in discussie met de gardisten en houdt u een kapotte smartphone vast. Uit de foto's kan evenwel niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk werd aangehouden door de Nationale Garde, noch dat zij verantwoordelijk zijn voor uw kapotte gsm. Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat u omwille van het incident op 18 februari in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Inzake de gebeurtenis in maart 2015 geeft u voorts aan dat u 's morgens bij de schooldirectie geroepen en dat u vervolgens door drie officieren van Nationale Garde werd meegenomen naar hun militaire cirkel te Naguanagua. U zat er bijna een dag vast, moest een verklaring ondertekenen en met een vingerafdruk bevestigen, er werden foto's van u gemaakt en indien u niet zou meewerken, zou u gevangen worden gehouden (CGVS, pp. 9, 16-17). Op de verklaring stonden zo'n vijftien verschillende beschuldigingen vermeld, waaronder bedreiging van de openbare orde, deelname aan protesten en vernietiging van private eigendommen (CGVS, pp. 9, 17). De rest van de aanklacht/verklaring herinnert u zich niet (CGVS, p. 18). U besloot de verklaring vervolgens te ondertekenen omdat u op het punt van afstuderen stond (CGVS, p. 17). U kreeg geen kopie van het document, noch werd u er uitleg over gegeven (CGVS, p. 18). Na het tekenen van de verklaring vroeg de dienstdoende guardia geld aan u. U geeft aan dat dit gebruikelijk is in Venezuela (CGVS, p. 17). Na betaling van het geld door uw broer werd u vrijgelaten en gewaarschuwd: wanneer u opnieuw bij een manifestatie gezien werd, zou u naar de gevangenis moeten. U werd daardoor bang, ging niet meer naar manifestaties en verwijderde ook uw Twitter-account (CGVS, pp. 9, 17-18). U veronderstelt dat uw identiteit werd achterhaald via de foto's van de Carabobaanse krant. U stelt louter speculatief dat de directeur van het private evenementenbedrijf waar u ontslag heeft genomen (cf. infra) u herkende en uw gegevens aan de autoriteiten doorspeelde. U beschikt hiervoor evenwel niet over concrete aanwijzingen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat uw ongefundeerde beschuldiging aan het adres van uw oud-chef een blote bewering betreft die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Nog blijkt u na uw aanhouding, het tekenen van een verklaring en de afpersing niets meer van de Nationale Garde te hebben vernomen. Zo is er is nooit een proces uit voortgekomen, weet u niet wat de gardisten met het document en uw foto's hebben gedaan, en heeft u er verder niets meer over vernomen. U merkt hierbij op dat u niet eens weet of u serieus door de Nationale Garde werd opgepakt, of dat zij u enkel voor het geld hebben aangehouden en vastgehouden op hun bureau (CGVS, p. 18). Uit bovenstaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden, temeer gezien u na deze gebeurtenis nog bijna drie jaar zonder persoonlijke problemen in Venezuela bleef wonen, waarna u meermaals met eigen paspoort de grens tussen Venezuela en Colombia overstak (CGVS, p. 3).

Voorts stelt u dat er in december of januari 2018 enkele pancarten met bedreigingen werden gehangen voor de deur van uw moeders huis en dat deze de spreekwoordelijke druppel waren die u deden besluiten om het land te verlaten (CGVS, p. 9). U stelt dat op deze plakkaats stond dat men geen opposanten wenste. Uw naam wordt er niet expliciet op genoemd, maar u vermoedt wel dat deze pancarten betrekking hebben op u daar u altijd uw ideologie zegt te hebben verdedigd en dat u in de kleine gemeente gekend stond als opposant (CGVS, pp. 19-20). Dit is evenwel slechts een vermoeden dat u niet kan hard maken. Behalve de pancarten is er met u evenwel niets concreet, persoonlijk voorgevallen. U verhuisde vervolgens naar de woonst van uw grootmoeder, maar ook daar heeft u geen problemen gehad. U wachtte er enkel tot uw broer u kon helpen om het land te verlaten (CGVS, p. 20). Opnieuw blijkt nergens uit uw verklaringen dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat u gewag maakt van verschillende conflicten op uw werkplekken. Zo nam u in 2013 na een conflict met uw oversten ontslag van uw job bij een privaat evenementenbedrijf omdat u – en uw collega's – niet wilde(n) meedoen aan de door president Maduro geïnitieerde handtekeningactie '1x10' (CGVS, p. 12; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U laat het evenwel na om hierover een begin van bewijs voor te leggen. Nog werkte u in de periode dat u bij de bank werkte ook op een private school, maar ondervond u problemen omdat u zich tegen de nationalisering van de school kantte (CGVS, pp. 6-7, 15). U nam vervolgens ontslag uit angst en keerde terug naar uw moeder en grootmoeder te Nueva Bolivia (CGVS, p. 9). Hiervoor legt u overigens evenmin een begin van bewijs neer. Ook als interimleerkracht te Nueva Bolivia kende u naar eigen zeggen problemen omwille van de nationalisering van de school, waarna u opnieuw besloot

ontslag te nemen (CGVS, p. 7). Wederom laat u het na hiervan enig bewijs voor te leggen. U geeft voorts aan dat u in Nueva Bolivia veel discussies had met mensen van het ministerie van onderwijs en dat u, zeker gezien de geringe grootte van uw dorp, al snel gekend stond omwille van de conflicten over private en publieke scholen (CGVS, p. 19). Hoewel u stelt te zijn beledigd en bedreigd, maakt u geen gewag van concrete, persoonlijke problemen. U stelt dat u enkel verbale conflicten had met chavisten en discussie met hen niet uit de weg ging (CGVS, pp. 11, 12), maar dat er verder niets is voorgevallen, dat u verder altijd voorzichtig was alles goed in het oog hield (CGVS, p. 14). Daarnaast kon u ook op steun rekenen van uw oversten. Zo merkt u op dat u tijdens de manifestaties in 2014 kon rekenen op steun van de directrice van het lyceum waar u op werkte (CGVS, p. 13). Hoe het ook zij, ook hieruit kan geen noord aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u veronderstelt dat de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, op de hoogte zijn/is van uw aanwezigheid bij manifestaties tussen 2014 en 2017. U geeft aan dat u zonder reden van verkiezingscentrum werd veranderd, dat u door de Nationale Garde rechtstreeks werd aangehouden op uw werk (cf. supra), dat u en uw tweelingbroer werden verward en dat uw naam mogelijk in een register of op een lijst staat geregistreerd, waardoor u bij terugkeer naar Venezuela vreest te worden gedood of gearresteerd (CGVS, pp. 4-5, 15). U weet evenwel niet op wat voor lijst u zou staan en u kent evenmin andere personen wiens naam op deze lijst zouden staan (CGVS, p. 15). U beschikt bijgevolg niet over concrete aanwijzingen dat u bij de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk gesignaleerd staat als opposant van het regime. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u bij het vernieuwen van uw paspoort in december 2017 – 2017 is het jaar wanneer u opnieuw zou hebben deelgenomen aan anti-overheidsmanifestaties (cf. supra) – geen persoonlijke problemen ervaarde. U merkt enkel op dat u inzake de paspoortverlengingen de gewone problemen ervaarde (CGVS, p. 5). Voorts stelt u dat u problemen kende bij uw feitelijk vertrek uit Venezuela op de internationale luchthaven te Caracas. U geeft aan dat uw paspoort een hele tijd werd ingehouden en dat u vijf keer werd gecontroleerd (CGVS, pp. 3, 4). Zo was er bij de eerste controle een probleem met uw koffer, voorts moest u in een zaal wachten, waarna u toch verder mocht, waarna u opnieuw op een probleem stuitte bij het afstempelen van uw paspoort (CGVS, p. 4). U stelt enerzijds dat u vermoedt dat uw naam in een register of op een lijst stond vermeld (CGVS, p. 4), anderzijds suggereert u dat de gardisten van dienst u trachtten af te persen (CGVS, pp. 4-5). U legt uit dat u uiteindelijk met de dienstdoende mannen van de Nationale Garde in gesprek ging en een tussenkomst eiste van hun baas (CGVS, p. 4). Dergelijke attitude – de confrontatie opzoeken met de Nationale Garde – rijmt evenwel niet met uw uitgesproken vrees voor nota bene diezelfde organisatie (cf. supra). Hoe het ook zij, u kon uiteindelijk op legale wijze met uw eigen paspoort het land verlaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te

tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder en grootmoeder in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, p. 8). Ook heeft u in San Diego nog een tante wonen, waar u bij introk (CGVS, p. 8). Daarnaast bezitten zowel uw moeder als grootmoeder een eigen huis (CGVS, p. 8). Nog is uw moeder al jarenlang als leerkracht lager onderwijs op een staatschool (CGVS, p. 12) en was u in Venezuela altijd aan het werk (CGVS, p. 7). Hoewel jullie soms moeite hadden om rond te komen, hadden jullie via uw broer H.(...)'s werk bij een supermarkt wel altijd toegang had tot voedsel (CGVS, p. 7). Ook na diens vertrek zorgde uw familie altijd op een eigen manier voor toegang tot levensmiddelen, stelt u (CGVS, p. 7). Voorts stond uw broer H.(...) u financieel bij inzake uw vertrek uit Venezuela, uw verblijf in Colombia en hielp hij u eveneens bij de financiering voor uw reis naar België (CGVS, pp. 8, 9, 10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort en de identiteitskaart (cedula) leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

Tot slot, wat betreft de door u aangehaalde vrees voor Colombia – discriminatie omwille van uw Venezolaanse roots door Colombiaanse burgers en vermeende discriminatie vanwege de Colombiaanse politie (CGVS, pp. 9-10) – dient voorts te worden opgemerkt dat een louter vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Xenofobe of racistische reacties zijn – hoe verwerpelijk ook – onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat in het verzoek van uw broer H.(...) J.(...) R.(...) A.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel voert verzoeker verder ook nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In een eerste onderdeel van het middel betwist verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus en voert hij aan dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen. Verzoeker bekritiseert de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beargumenteert op basis van citaten uit verschillende rapporten en krantenartikelen dat de situatie in Venezuela wel degelijk aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 5 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij met weblinks naar volgende nieuwe elementen: OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, de COI Focus “Venezuela: Situation sécuritaire” van 4 april 2019, de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, OCHCR, “Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020” van juni 2020, “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020 en de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020 (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoeker artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dient erop gewezen dat dit artikel handelt over de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming. *In casu* betreft het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming een eerste verzoek, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Venezuela te worden opgepakt of te worden gedood door de Nationale Garde. Tussen 2014 en 2017 nam verzoeker deel aan protestmarsen tegen de Venezolaanse regering. Op 18 februari 2014 gooide de Venezolaanse Nationale Garde verzoekers gsm stuk en probeerden zij hem mee te nemen nadat hij video's van een manifestatie nam. Daarnaast werd verzoekers tweelingbroer in september 2014 tegengehouden door een aantal motorrijders die dachten dat hij verzoeker was. In maart 2015 werd verzoeker door de Nationale Garde aangehouden op zijn werk. Er werden vingerafdrukken en foto's genomen en verzoeker werd verplicht om een document te ondertekenen waarin hij van een vijftiental zaken werd beschuldigd. Na zijn vrijlating besloot verzoeker niet langer aanwezig te zijn bij protestmarsen. Verder werd verzoekers broer bij het verlaten van een holebi-discotheek in oktober 2016 in elkaar geslagen, waarna hij het land verliet. Verzoeker besloot na problemen op het werk en uit angst dat hem iets zou overkomen, ontslag te nemen op zijn werk en terug te keren naar zijn familie in Nueva Bolivia in de deelstaat Merida. Na zijn indiensttreding als vervanger op een school in 2017 nam hij ook daar ontslag wegens de op handen zijnde nationalisering van de school. In 2017 zou verzoeker vervolgens opnieuw actief hebben deelgenomen aan anti-overheidsmanifestaties, maar in december 2017 of januari 2018 werden posters op de muren tegenover de woning van verzoeker opgehangen waarin werd gesteld dat opposanten moesten vertrekken. Verzoeker en zijn moeder zijn hierop verhuisd naar verzoekers grootmoeder, eveneens in Nueva Bolivia. Op 5 februari 2018 verliet verzoeker op legale wijze met zijn eigen paspoort Venezuela en reisde naar Colombia. In Colombia besloot verzoeker op basis van de nationaliteit van zijn vader een Colombiaans paspoort aan te vragen, hetgeen hem lukte. Op 1 oktober 2018 keerde verzoeker evenwel legaal, met eigen paspoort, terug naar Venezuela waar hij tweeënhalve week in Merida verbleef en vervolgens via de luchthaven van Caracas het land verliet op 17 oktober 2018. Bij terugkeer naar Venezuela vreest verzoeker te worden opgepakt of te worden gedood door de Nationale Garde. In Colombia vreest verzoeker voorts de discriminatie jegens Venezolanen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers houding, waarbij hij telkens zonder ernstige persoonlijke problemen met zijn eigen paspoort en op legale wijze kon reizen tussen Venezuela en Colombia en het feit dat hij vrijwillig terugkeerde naar Venezuela, niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer omwille van zijn deelname aan anti-overheidsmanifestaties en zijn sympathie voor oppositiepartijen Primero Justicia en Voluntad Popular vermits (1) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk, (2) verzoeker slechts een beperkt politiek profiel heeft en beperkte politieke activiteiten uitoefende, zijn loutere aanwezigheid op marsen en het maken

van pancarten met anti-regimeleuzen niet volstaan om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en hij behalve het incident op 18 februari 2014 verder nooit een probleem kende tijdens een manifestatie tussen 2014 en 2017 zodat dan ook uit niets blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van zijn deelname aan anti-overheidsmanifestaties, (3) de problemen van verzoekers tweelingbroer H. in september 2014 en in oktober 2016 incidenten van zijn broer betreffen en elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld zodat een loutere verwijzing naar de problemen van zijn broer niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te tonen, (4) verzoeker met betrekking tot het incident op 18 februari 2014 niet aannemelijk maakt dat de Nationale Garde niet simpelweg elke manifestant viseerden die beeldmateriaal wilde maken, verzoeker na deze gebeurtenis een jaar lang geen enkel probleem heeft gehad in Venezuela en ook het incident dat zijn broer H. meemaakte met de motorrijders meer dan een half jaar later gebeurde wat er eens te meer op wijst dat verzoeker niet specifiek in het vizier van de Venezolaanse overheid was gekomen, alsook dat uit de vier foto's van de Flickr-pagina van de gemeentelijke krant van Carabobo niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk werd aangehouden door de Nationale Garde, noch dat zij verantwoordelijk zijn voor zijn kapotte gsm, (5) inzake de gebeurtenis in maart 2015 waarbij verzoeker door officieren van de Nationale Garde zou zijn meegenomen moet worden opgemerkt dat verzoeker slechts louter speculatief stelt dat de directeur van het private evenementenbedrijf waar hij ontslag heeft genomen hem herkende en zijn gegevens doorspeelde aan de autoriteiten zonder dat hij hiervoor enige concrete aanwijzing heeft, uit verzoekers verklaringen blijkt dat er na deze aanhouding, het tekenen van een verklaring en de afpersing niets meer is gebeurd en verzoeker zelf opmerkt dat hij niet weet of hij serieus door de Nationale Garde werd opgepakt of dat zij hem enkel voor het geld hebben aangehouden en vastgehouden op hun bureau en hij bovendien na deze gebeurtenis nog bijna drie jaar zonder persoonlijke problemen in Venezuela bleef wonen, waarna hij meermaals met eigen paspoort de grens tussen Venezuela en Colombia overstak, (6) wat betreft de pancarten met bedreigingen die in december 2017 of januari 2018 zouden zijn opgehangen voor de deur van de woning van verzoekers moeder moet worden opgemerkt dat deze geenszins verzoekers naam noemden en hij enkel een vermoeden heeft dat zij op hem betrekking hadden en bovendien moet worden vastgesteld dat hij vervolgens verhuisde naar de woonst van zijn grootmoeder waar hij ook geen problemen heeft gehad, (7) verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de problemen die hij zou hebben gehad op zijn verschillende werkplekken, dan wel geen melding maakt van concrete persoonlijke problemen en hieruit hoe dan ook geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, (8) verzoekers verklaring als zou de Venezolaanse overheid op de hoogte zijn van zijn aanwezigheid bij manifestaties tussen 2014 en 2017 geenszins concreet gestaafd worden en uit de landeninformatie niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dat de behandeling van een afgewezen verzoeker afhangt van zijn individuele omstandigheden en in dit verband nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ervan verdacht wordt een misdrijf te hebben gepleegd, in het verleden als opposant werd beschouwd of waarvan vermoed kan worden dat hij gekant is tegen de Venezolaanse regering, noch dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond zodat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse overheid hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit en (9) de vaststelling dat verzoeker bij het vernieuwen van zijn paspoort in december 2017 (het jaar waarin hij opnieuw zou hebben deelgenomen aan anti-overheidsmanifestaties) geen persoonlijke problemen ervoer en hij op legale wijze met zijn eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten bijkomende indicaties zijn dat hij niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten is gekomen en hij aldus geen concrete vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken; (iii) de overige documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (iv) wat betreft de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Colombia moet worden opgemerkt dat een louter vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties op zich niet volstaat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en (v) het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer H. eveneens werd afgesloten met een weigeringsbeslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. Verzoeker verklaart zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit te bezitten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 10 april 2019, p. 5) en legt zijn Venezolaanse paspoort en identiteitskaart voor (administratief dossier, map 'Documenten'). Dit wordt niet betwist door verzoeker, dan wel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Venezuela onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Het onderzoek naar verzoekers gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade door de Raad beperkt zich bijgevolg in eerste instantie tot het onderzoek ten aanzien van Venezuela.

2.3.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In casu wordt in de bestreden beslissing bijgevolg op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke (negatieve) aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat zijn deelname aan manifestaties tussen 2014 en 2017, waarbij hij evenwel nooit lid was van een politieke partij of beweging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 10 april 2019, p. 11), niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dit gegeven wordt verder onderstreept door de vaststelling dat verzoeker zonder problemen zijn paspoort in 2017 kon verlengen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 10 april 2019, p. 5) en dat hij, daargelaten de vraag of er geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij problemen zou hebben gekend bij zijn feitelijk vertrek uit Venezuela op de luchthaven in Caracas (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 10 april 2019, p. 4-5), wel degelijk op legale wijze met zijn eigen paspoort het land kon verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn aanwezigheid op anti-regeringsmanifestaties en het opstellen van pancarten met anti-regimeleuzen.

2.3.3.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van zijn politieke profiel.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en het betoog dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden en veiligheid te voorzien daarbij verwijzend naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR *“Guidance note”* van mei 2019, merkt de Raad het volgende op.

In de mate verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de

buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020” blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig uit één van deze deelstaten, noch heeft hij (gewoonlijk) verbleven in één van voormelde deelstaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geboren is in Valera in de deelstaat Trujillo, opgroeide in Nueva Bolivia in de deelstaat Merida en vervolgens in de gemeenten Naguanagua, San Diego en Valencia woonde die allen gelegen zijn in de deelstaat Carabobo (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vragen 5 en 10).

Met het betoog dat het geweld in Venezuela niet genegeerd kan worden, de argumentatie dat de situatie er compleet uit de hand is gelopen, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten en krantenartikelen, toont verzoeker niet aan dat er in de deelstaat Carabobo waar hij tot aan zijn vertrek uit Venezuela gewoonlijk heeft verbleven, dan wel de deelstaat Trujillo of Merida actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoeker wordt aangehaald ligt immers in lijn en is grotendeels minder actueel dan de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.4.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET